EL PIRATA NEGRO

CONTIENE UN EPISODIO COMPLETO

ROVENSAL

2/1

FRUMOASA CORSARĂ

Arnaldo Visconti

Seria – Piratul Negru

2-1

FRUMOASA CORSARĂ

Partea I

V.1.0

Tradusă şi revizuită: Peter Potnicghe
Decembrie 2017 – Ianuarie 2018
Corectură – Şfaiţer Tiberiu

Mic rezumat

În al doilea roman, *La Bella Corsair*/Frumoasa corsară, Arnaldo Visconti, sa implicat puternic în melodrama sa despre Piratul nostru, Carlos Lezama care se afla la Paris pentru a obține informații despre un transport de aur francez, pentru aşi pregăti planul de abordare. Aici se implică în dragoste cu o doamnă frumoasă şi admirată de toată nobilimea franceză, Jacqueline de Brest. Cea de a doua parte a romanului are loc în mările din Antile şi pe terenurile din Haiti, angajați în căutarea şi capturarea transportului de aur francez, cât şi despre pierderea lui în mâinile Corsarului Breton, (prezentat aici ca un personaj real din secolul al XVII-lea, temut ca faimosul L'Ollonais, Morgan, Drake… sau cel reprezentat în persoana Piratului Negru) şi care este nimeni altul decât… (da, desigur, ştiți cine este persoana în cauză?) Acțiunea se complică cu cererea de ajutor a unui creole împotriva guvernatorului din Haiti, Hugues Doorn, un olandez lipsit de scrupule, iar altruismul lui Carlos Lezama nu-l poate face să evite să nu se confrunte, cu acel guvernator, iar aici intră în conflict cu cosarul Breton pe care îl ia… prizonieră. Apar probleme, încurcături, dueluri, îndreptând acțiunea spre întoarcerea la Port-au-Prince, unde sabia Piratului Negru pusă în ajutorul creolei face dreptate împotriva asupritorului străin, dar nu poate împiedica evadarea… frumoasei corsară, a cărei navă eroul nostru o urmăreşte fără succes.

PARTEA I

FRUMOASA CORSARĂ

CAPITOLUL I
Echipajul de pe „El Aquila”

În urma goeletei rămânea o brazdă de spumă albă pe suprafața netedă a mării, şi totodată transportau ca un acoperiş mobil un stol de pescăruşi, care, îi secondau de pe coasta cantabrică spaniolă din apropiere, aşezându-se în *masthead*[1].

Un marinar din echipajul navei, rupea o bucată de pâine, şi bucățile le împrăştia în mare.

Pescăruşii aşteptau cu nerăbdare, şi se năpusteau asupra bucăților de pâine aruncate în mare. În *teugă*[2], care domina întregul acoperiş, ridicându-se la doi metri deasupra nivelului structurii rămase a navei, un negru herculean, gigant, rânjea, rontăind „frunze amare”, în picioare în spatele unui scaun cu modele aurite, şi tapetat cu catifea.

Lungit confortabil în fotoliu, Carlos Lezama, *Black Pirate*[3], care avusese tendința de a se ridica în picioare mai înainte, dar

[1] Masthead – vârful catargului.
[2] Teugă – castelul de la provă a unei nave.
[3] Black Pirate – Piratul Negru

îngustându-şi pleoapele, rămase toropit de mângâierea caldă a soarelui pe pieptul lui, gol.

— Acum ajungem într-un loc periculos, Tichli, spuse Piratul Negru, învârtindu-şi piciorul stâng, pe care se afla o mică maimuță. Coasta spaniolă bască este în vizor. Şi nava mea în fața lor. Dacă mă poți auzi, răspunde-mi, dacă tu înțelegi care este marele motiv, pentru care am plecat de mult timp din Caraibe să venim, şi să intrăm în gura leului. Din fericire, eşti surd şi mut şi eu nici nu îndrăznesc să spun că, Golful Gascogne este plin de nave rapide spaniole şi franceze, care ar fi foarte bucuroase dacă ar putea surprinde, capturând sau scufundând, împreună cu mine nava mea *El Aquila*[4].

Unul dintre pescăruşi se lăsă, pe figurina dură, pe care un artist mic, dar cu o mână puternică, a sculptat un pui de vultur, şi a încrustat cu litere în lemn – cuvântul: *El Aquila.*

— Tichli, ia înapoi la tine pe această maimuță, pentru că încep să obosesc cu ea, încercând să o echilibrez şi probabil că este în căutarea unei poziții de somn, zise piratul fluierând brusc când termină vorbind.

Tichli, pilotul cubanez negru, era şi surd şi mut, iar timpanul său, nu mai percepea zgomotul, doar rezonanța puternică a unui fluierat puternic lansat de Carlos Lezama, îl avertiza în caz de pericol sau nevoie de ajutor.

Piratul luă cu mâna dreaptă maimuța care intrase în scobitura cizmei, şi o puse el însuşi pe umărul negrului, care îl privii atent. Tichli apucă maimuța, legată la gât şi o aşează pe umărul larg de abanos.

— Până acum *El Aquila* navigase foarte bine, continuă Piratul Negru. Şi niciodată nu mă îndoiesc, Tichli, că toate navele care brăzdează marea, spaniole şi franceze, ar oferi o mare recompensă să ne vadă în lanț, dar până în prezent călătoria noastră, a mers fără probleme dar secretul unui noroc este să nu abuzezi prea mult de el, deci este timpul să iau măsuri.

Piratul se ridică şi se apropie de balustrada principală, care domina întreaga zonă de punte.

Cu părul negru, cu o eşarfă roşie legată la gât, iar cele două capete ale eşarfei căzute pe gâtul puternic, arătau ca două flăcări

[4] El Aquila – Puiul de vultur.

pe pielea bronzată.

Înalt şi spătos, Piratul Negru, gol până la brâu, cu muşchii prodigioşi, bine conturați şi flexibili, era înzestrat cu o elasticitate de felină.

Cu brațele încrucişate pe piept, cu soarele care arunca aplicații argintii pe brățările sale din piele, încins cu o centură de care era prinsă o teacă a unui cuțit curbat, şi care ținea o pereche de pantaloni negri din material bun, care se terminau cu o pereche de cizme înalte, gen „muschetari".

El îşi îndreptă capul spre coasta spaniolă, privind atent cu intensitatea ochilor lui negri, iar soarele scotea în evidență profilul uşor acvilin al nasului scurt, şi linia fermă a gurii sale, cu buza superioară umbrită de conturul unei negre şi mătăsoase mustață.

Piratul Negru avea în lobul urechii stângi, un cercel de aur mare, şi atunci când deschidea buzele, se vedeau nişte dinți albi ascuțiți. Fluierăturile sale scurte şi stringente transmitea echipajului că va urma o comunicare. Acum echipajul plictisit, îşi ocupau timpul fiecare, ori culcați pe cablurile spiralate sau disciplinați îşi desfăşurau activitatea, grupați în jurul teugei, formând un set de haine multicolore. Toți priveau cu atenție respectuoasă spre Piratul Negru, care scoțând *cutlass*[5], la aruncat pe punte, printre piraţi.

Există un simbol de a arăta, care dintre curajoşi va urma pe Piratul Negru.

— Sunteți buni şi versați în luptă, dar unii nu puteți depăşi, timpul mort de a naviga continuu pentru a ajunge acolo unde avem un interes. Nu ştiți, deci, ce înseamnă un simbol. Am navigat timp de treizeci de zile, iar aproape de nava noastră, au trecut nave care aveau la bord o pradă bogată. Nu ați avut curajul, dar ați transmis din vorbă în vorbă, întrebarea de ce nu am dat ordinul de prezentare la posturile de luptă. Sabia este simbolul care îmi va explica atitudinea. Acela care nu va fi de acord cu mine, nu va mai fi la bord cu mine, deoarece campania pe care o voi efectua, după ce voi pune piciorul în Franța, este că vom lupta împotriva soldaților regelui. Şi este de dorit o astfel de campanie, gândindu-mă că nu pot lăsa să scape o pradă uşoară de pe galionul care şi-a încrucişat căile cu *El Aquila*. Pe el există o comoară, zise el iritat.

[5] Cutlass – cuțitul curbat.

Un mic şi îndesat corsar desprins de grup, muşchiulos privi în sus spre Carlos Lezama cu un zâmbet grotesc, care se încreți în mai multe cicatrici, şi crestături care populau fața lui zbârcită.

— Mă bucur să văd că ai reacționat, curajosule! zise piratul, aplecându-se uşor peste balustrade. Treizeci de zile de odihnă, mâncând şi bând mai bine, iar acum voi toți bine hrăniți, credeți că viața este doar a mânca ca porcii, bea ca şi caii, cânta ca cocoşii, şi multe altele, privind la soare. Vedeți coasta portului? Acolo este Franța şi acolo vom fi în seara asta. Şi, în timp ce nestingheriți, veți continua, să mâncați, acumulând grăsime sub comanda lui *Hundred spanken*[6], el mă va înlocui, şi voi toți veți asculta de el ca şi cum ar fi propria mea persoană. Dacă veți face altceva, acela va fi părăsit aici în Franța. Ați înțeles, curajoşii mei.

Grupul de sub puntea teugei, ascultau atenți confruntați cu o curiozitate profundă, şi atenție reflectată pe fețele lor. În cele din urmă acum ştiau de ce au navigat atât de mult, fără luptă şi numai pentru a intra în apele acestea periculoase.

— Într-un han din Panama care abundă de vin roşu gros, vinul pe care le place tuturor acestor ticăloşi, dezleagă limbile celor care-l beau. Un francez care a fost vindecat de rănile lui, dând pe gât acest vin, a povestit despre Franța lui, frumoasa şi dulcea sa Franță. Şi el mi-a spus că va trebuii să se întoarcă în curând la ea pentru că un marinar bun a câştigat întotdeauna argint, iar el a fost curajos, şi pirații nu-l sperie. El a explicat că bunul rege al Franței a trebuit să trimită mult aur în Indiile de Vest. Bunul rege al Franței trebuie să trimită mai multe lingouri de aur, guvernatorilor săi coloniali, pentru că aceste, lingouri de aur servesc pentru a recruta armate de mercenari pe toate coastele şi insulele din Noua Americă.

Piratul îşi vârâse unghiile degetelor, în palmele ambelor mâini.

— Aurul, este un lingou şi cântăreşte foarte mult. Şi să ştii că sunt mii de lingouri pe care bunul rege al Franței le va urca, în golf pe una dintre navele sale, care va pleca în viitorul apropiat, din portul de pe coasta pe care o vedeți. Dar m-am gândit şi am decis că aceste lingouri, vor sta mai bine şi mai sigur în golful nostru.

Pălării aruncate în aer şi urlete de exclamații pline de entuziasm se auziră din rândul piraților.

---

[6] Hundred spanken – O sută de cicatrici.

— Tăceți din gura, ticăloşilor! strigă Piratul Negru. Credeți că dacă ne aude cineva vom mai vedea vreun lingou de aur? Voi debarca fără voi, însoțit doar de sabia mea, pentru a afla care navă va pleca din port, şi în ce zi. V-o căuta să aflu numele navei pe care nu-l cunosc, şi care trebuie să conducă sub pavilionul său „lingourile" de aur. Când ştiu totul, mă voi întoarce la voi, şi vă voi explica care va fi planul de capturare. Şi *Hundred spanken* după ce mă voi întoarce, îmi va spune dacă ați respectat totul ca şi când aşi fi fost eu. Cel care lipseşte va dansa înaintea mea dansul biciului cu şapte cozi. Ştiți deja cât de bine veți dansa când un bici cu şapte capete de plumb se ocupă cu inteligență, de crăpături peste picioare şi talie. Şi ştiu cum să mă descurc mai bine decât cu lingura. Bineînțeles, de asemenea, ştiu că nu va fi nevoie să o folosesc, pentru că toți veți asculta de *Hundred spanken*. Sau puteți să ajungeți în golf, iar tavernierul vă va distribuii un litru de rom pe cap de om. Este un cadou de rămas bun: Şi veți continua drumul pe jos!

Piratul Negru arătă spre un grup ezitant, care nu erau decişi să plece. În cele din urmă, unul dintre corsarii vorbi în urechea *Hundred spanken*, care-i dădu un impuls, şi îşi ridică fața spre castel.

— Toți spun, domnule, că vă doresc mult noroc, şi că ei ar dori să vă însoțească.

Piratul se încruntă simulând o furie profundă şi oamenii lui, care îl cunoşteau, au primit cuvintele lui recunoştință ştiind că, lauda, din partea lui era rară.

— Mă însoțiți, cu aceste chipuri de răufăcători? Dorința îmi dă imbold să ordon să se arunce toate butoaiele peste bord şi să lase doar butoaiele de apă. Alege-ți ce doriți! Vreți, apoi, că *El Aquila* să putrezească pe valuri în timp ce noi stăm legați în închisori ale bunului rege al Franței? Mergeți la careu, cei curajoşi şi înainte de a bea paharele, vă doresc mult noroc, în ceea ce hotărâți.

Piratul Negru se întoarse, privind scurt spre spatele corsarilor, care încet dispăruseră prin trapă.

Carlos Lezama, fără să se întoarcă, modulă două fluiere scurte şi rapid, *Hundred spanken*, urcă pe castelul navei, şi cu pălăria în mână, aşteptă în tăcere.

— Juanón, cu fața dolofană de înger nevinovat, mă va însoții pe o barcă, vâslind până pe coasta franceză. Acolo mă va părăsi, şi el

mă va aştepta prefăcându-se că este un pescar spaniol. Veți fi responsabil de *El Aquila* pregătită întotdeauna să poată naviga şi să lupte, deoarece coca lui *El Aquila* este cea mai rapidă dintre toate navele de pe mare. În timpul zilei, vă veți îndepărta de lângă coaste. Numai noaptea te vei apropia până vei vedea linia stâncoasă a coastei de la orizont. Când Juanón aprinde trei focuri mari pe vârful muntelui, cel pe care îl vedeți între cele două dealuri, va fi semnul că mă întorc. Focul va străluci la ora patru dimineața. Amintiți-vă bine, curajosule, în fiecare noapte, în jurul orei patru, dimineața, să vii destul de aproape… până în noaptea când voi venii să preiau comanda, *Hundred spanken*.

CAPITOLUL II
Căpitanul mercenar

La intrarea nordică a centurii fortificate din Paris, lângă cartierul San Dionisio, era ridicată o clădire solitară, cu ferestre ogivale împodobite cu sculpturi păgâne.

Era hanul *Leul de Aur*, care, în acea după-amiază avea camerele interioare şi bucătăria pline de soldaţi cu veşnica lor sete, iar unii prin accentul lor gutural, şi îmbrăcaţi în uniformă în dungi, în culori luminoase, erau numiţii *reitres*[7].

The reitres îşi ofereau serviciile celor care plăteau mai bine, iar îndemânarea lor de aşi conduce caii şi mânuirea săbiilor îi făcea de temut pe câmpurile de luptă, şi chiar dacă cu adevărat merită reputaţia temeinic justificată, câştigând victorii multiple, totodată aveau o înclinaţie de a jefui şi ucide pe oricine şi oriunde.

Cea mai mare parte a trupelor de mercenari care se aflau în *Leul de Aur* era compusă din cincizeci de călăreţi comandaţi de căpitanul Hans Meyer.

Căpitanul Hans Meyer era un om solid, în vârstă de cincizeci de ani, cu obrajii roz şi părul gri şi rar care ascundea prost o cicatrice în mijlocul scalpului, o mustaţă stufoasă, gri şi multe cicatrici pe faţă.

El şi-a depus sabia lungă de cavalerie şi pistoalele pe bancheta pe care stătea, îndreptându-se spre masa de stejar din curtea hanului. Hans Meyer păstra numai, prins la curea lungul pumnal pe care oamenii prudenţi ai Parisului din anul 1698, nu plecau la culcare decât cu el sub pernă.

La capătul celălalt, un hangiu speriat şi slugarnic îi întinse un ulcior de vin cu o mână tremurândă, gândindu-se la aceşti „cavaleri teutoni”, care umpleau bucătăria şi camerele interioare.

Hans Meyer bău încet marea cană de vin, dându-şi capul spre spate. Se şterse pe mustăţile umede, văzând cu colţul ochiului său pe gornistul lui, Grunch, care până atunci stătuse indiferent pe o bancă, ridicându-se brusc şi îndreptându-se spre un călăreţ care intră în curtea hanului *Leul de Aur.*

---

[7] Reitres – călăreţi germani.

Noul venit era un tânăr elegant, îmbrăcat complect în negru. A coborât de pe cal, în timp ce Grunch, a prins de căpăstrul calului.

Străinul era gata să mulțumească pentru gestul făcut de mercenar, pe care îl considera un act de curtoazie, dar se opri când văzu că Grunch deschidea buzele calului şi îi examina dinții.

Grunch se îndepărtă cu câțiva paşi şi privi la picioarele calului.

— Un cal prea bun pentru a fi condus de un diavol întunecat, un țigan boem, îi spuse el fără ruşine, într-o franceză guturală.

Noul venit, fără nici un efort aparent, într-o mişcare bruscă şi rapidă închise pumnul, care țâşni ca o săgeată spre fața mercenarului, care căzu ca lovit de trăsnet.

— Cu şarlatanii şi insolenții, mă mulțumesc să le rup nasul. Acum, pentru că m-ai ajutat, ținându-mi calul în timp ce am coborât, ia un *scud*[8].

Străinul aruncă o monedă de aur la picioarele mercenarului uluit, care, cu nasul sângerând, încerca cu ambele mâini să oprească sângerarea.

Căpitanul Hans Meyer şi-a adus mâna dreaptă la sabie, deşi în inima lui a recunoscut că Grunch şi-a primit pedeapsa, şi sa dedicat examinării cu atenție a celui care venea spre el.

Îmbrăcat în întregime în negru, de la cizme „muşchetari" şi pantaloni strâmți, la vestă din piele şi cămaşă la modă, cu guler deschis, nou-venitul, purta şi o pălărie cu boruri largi, pusă pe o parte, de sub care se vedea părul negru.

Din centură, incrustată cu aur, atârna o spadă lungă de duelist. Dar Căpitanul Meyer privea şi aprecia cu ochi cunoscători, talia îngustă şi umerii muşchiuloşi, largi ai străinului care, în picioare pe cealaltă parte, se oprii cu mâinile înmănuşate pe marginea opusă mesei la care era Meyer aşezat.

— Este acest trompetist insolent sub comanda ta, domnule? întrebă noul venit în franceză, cu un accent exotic.

— Da. Este, răspunse Hans Meyer, în aceeaşi limbă şi cu un accent oribil.

— Nu pot, aşadar, să vă felicit pentru educația pe care o acordați bărbaților care depind de voi.

— Prin îmbrăcămintea şi accentul tău, eşti străin.

---

[8] Scud – veche moneda de argint sau de aur care a circulat în unele țări din Europa apuseană, valoarea ei variind după țări şi epoci.

— Şi tu, pentru că nu cred că vorbeşti ca un francez din Paris. Dar ce rol are observaţia ta cu ceea ce ţi-am spus eu?

— Dacă cauţi o ceartă, trebuie să te avertizez că sunt căpitanul Meyer şi conduc de treizeci şi trei de ani, *reiters*. Sunteţi, totuşi, străin, deşi puternic totuşi aparent original şi nesăbuit, şi nu sunteţi un profesionist, în ciuda sabiei lungi. Şi vă întreb: ce infracţiune au fost în cuvintele lui Grunch, gornistul meu?

— Francheţea m-a încântat întotdeauna, dar oricine o foloseşte trebuie să ştie cum să respecte şi consecinţele. L-am lovit pentru că mi-a zis „diavolul întunecat şi ţiganul boem". Soarele mi-a mângâiat faţa şi corpul, dar nu sunt un diavol, nu sunt un boem, nu sunt un ţigan. Sunt negricios şi pentru un german blond şi superstiţios cum ar fi nesimţitul Grunch, sunt chiar întruchiparea *teufel*[9], ca vechile balade recitate în lumina focului din regiunile scăldate de părintele Rhin.

— Acelea *condenar al diablo*[10].

— Observ, de asemenea, că susţineţi şi sunteţi de acord cu cuvintele gornistului dvs.?

— Conduc de cincizeci de ani, tinere străin. Mă lupt când trebuie să lupt. Dacă doriţi, în orice caz, să comparaţi lungimea sabiei voastre cu a mea, nu văd nici un neajuns în asta dar, de asemenea, vă spun că nu mă străduiesc să mă lupt cu tine, pentru că eu sunt un pirat de pământ şi acum mă odihnesc.

— Nici eu nu am această dorinţă de a ne duela, spuse străinul, căruia Hans Meyer îi inspirase o simpatie instinctivă. Poţi continua să crezi împreună cu ajutorul tău că sunt eu un diavol întunecat şi un boem ţigan, dar atâta timp cât nu-mi spui aşa ceva în faţă, putem păstra tăcerea săbiilor, şi acum vă rog să-mi permiteţi-mi să vă ofer o cană de vin bun.

— Acceptat, şi Hans Meyer se ridică în picioare, luând pălăria din cap şi făcând o reverenţă. Ţi-am spus că numele meu este Hans Meyer, german şi căpitanul *reiterilor* de profesie.

Cornetul Grunch, simţindu-şi creierul mai clar, se ridică de la sol, şi ca o primă măsură, puse mâna pe pistol şi căuta pe întunecatul *teufel*...

Dar, văzând pe căpitanul lui la masă cu boemul *gypsy*[11] puse

---

[9] Teufel – diavolului.

[10] Condenar al diablo – condamna diavolul.

[11] Gypsy – ţigan.

din nou arma în toc, şi plăcut surprins, luă scudul de aur strălucitor de la picioarele lui. Probabil că a căzut de la străin, fiindcă el, Grunch, nu a observat că de fapt el i la aruncat.

După obiceiul vremii, străinul şi-a scos pălăria, şi a făcut şi el o mică reverenţă.

— Mă numesc Carlos Lezama, spaniol, călător pentru plăcere şi fără o anumită profesie.

— Hangiu! Un hamburger alb! ordonă Hans Meyer, şezând jos când Lezama s-a plecat în faţa lui. Mi-a plăcut pumnul pe care l-ai aplicat atât de uşor şi cu astfel de efecte pe nasul cornetului. Dar aş fi putut cere o plată, dacă nu aş fi văzut şi apreciat plăcut, gestul tău de a repara violenţa meritată cu un scud magnific de aur. Nu sunteţi încurcat cu sărăcia, cred că o duceţi bine.

— Viaţa este scurtă, iar cea mai gravă moarte este să mori cu o pungă plină.

Râsul lui Meyer a coincis cu ciocnirea celor două căni pe care chelnerul tocmai le umpluse cu vin spumant din Hamburg.

— Eşti drăguţ cu mine, domnule Lezama. Să ştiţi că, dacă vreodată aveţi nevoie de o escortă armată pentru afacerile voastre periculoase, să păzim ferestrele cu cerbicie, sau dacă aveţi nevoie de oameni determinaţi să lupte în campanii mai mari, dar bine plătiţi, nu veţi găsii mai cinstite canalii şi luptători buni ca *reiters* aflaţi sub comanda căpitanului Hans Meyer.

— O voi ţine minte, deşi m-am născut ca un personaj care nu prea îi place să lupte, şi mai degrabă predispus la pace. Apropo, căpitane: aţi fi interesat să câştigaţi o sută de dublonii?

Hans Meyer şi-a sorbit cana, şi-a şters mustaţa cu spatele mâinii şi a curăţat gâtul cu o tuse gălăgioasă.

— Dacă nu este vorba despre uciderea bunicii tale ca să o moşteneşti, contaţi pe mine. Dacă nu vărsaţi sângele femeilor sau bătrânilor, Hans Meyer îşi pune sabia la dispoziţia dumneavoastră.

— Ţi-am spus că am un temperament liniştit. Este mult mai uşor şi mai liniştit serviciul pe care îl doriţi. În prezent aveţi multe de făcut?

— Liberi timp de şapte zile, după care va trebui să însoţesc un antreprenor spre coastă cu toţi oamenii mei.

— O ocazie excelentă. Nu cunosc Parisul, şi doresc să mă distrez frecventând societatea bună pe care tu, prin profesia ta, o cunoşti, chiar şi prin uşa falsă. Poţi să mă prezinţi şi să-mi prezinţi, domnii

de la curte care iubesc jocurile de noroc şi vinul bun? Mă veți prezenta ceea ce sunt: un spaniol bogat din întâmplare, şi un jucător din cauza unei nevoi vicioase şi nefericite. Poftim ce am promis.

Şi Carlos Lezama aruncă pe masă o pungă plină, care transmise un clinchet plăcut spre urechile *reiterului*, care dispăru repede în buzunarul uniformei sale.

— Şi de asta îmi dai aceşti o sută de dubloni? Nu-mi place să fac bani atât de uşor, dar eu sunt omul de care ai nevoie, şi pentru alte sute de dubluri atât de generoase, poți să te foloseşti de mine timp de şapte zile întregi.

CAPITOLUL III
O cină între prieteni

La intrarea pe podul San Miguel, câțiva tineri îmbrăcați cu eleganță şi aroganți, constituiau o barieră umană legată braț la braț, şi închizând aproape trecerea pe acea alee îngustă.

În spatele fiecăruia dintre ei, şi la o distanță respectuoasă, erau lacheii lor, care duceau fiecare câte o lungă sabie cu două tăişuri şi câte un pumnal în tecile lor.

Nu că erau nişte bravi cavaleri, sau că arătau muritorilor de rând că, sunt însoțiți de scutieri care le duceau armele, dar simțeau o mare satisfacție să încurce trecătorii. Păreau într-o stare bună, judecând după râsul lor. Din când în când, lăsau câte o femeie să treacă, dar nu cu o stare de curtoazie ci mai mult cu impertinență.

Doar un burghez trecu prin grup mormăind în barbă, împotriva insolenței acestor „domni" spadasini ai diavolului.

Doi bărbați se apropiau de pavajul pietruit al podului. Unul era cărunt, corpolent cu galoane de căpitan al *reiterilor* germani, şi însoțitorul său, un bărbat îmbrăcat în întregime în negru, cu un ten bronzat, o mustață subțire, şi pălărie cu boruri largi lăsată pe ochi.

— Raiul să mă ajute! exclamă unul dintre tinerii curteni. Unde se duce Hans Meyer! Poate, îmi dă şi nişte scuturi şi putem încheia distracția asta plictisitoare.

Şi Gerard Duville avansă în întâlnirea celor doi care ajunseseră la capătul podului.

— Am onoarea să vă salut, *monsieur*, salută Hans Meyer pe Duville înclinându-se, şi măturând pământul cu penele de la pălăria lui.

— Bună, bastardule bătrân. Sosiți în timp util pentru a rezolva o situație agonizantă. Zarurile au căzut foarte rău în ultima vreme, iar tatăl meu nu vrea să dezlege şireturile sacului. Am vrut să primesc şi eu o pensie lunară, fixă, dar tatăl meu care încă este robust şi sănătos, nu are încredere în mine. Dar atâta timp cât nu decide să moară, aş vrea să mănânc splendid în seara asta în compania prietenilor mei, care, ca mine, sunt lefteri. Îmi poți

împrumuta cincizeci de *escudos*[12]?

— Lasă-mă să te prezint domnului care mă însoţeşte, domnule Duville. El este un „om bogat”, spaniol cu o familie nobilă bogată, şi nu există nici un om mai original sau splendid decât domnul Carlos Lezama.

Gerard Duville răspunse politicos la salutul lui Carlos Lezama, care, luând o pungă de mătase din centură, ia oferit-o căpitanului Hans Meyer.

— Căpitane, o parte din ceea ce îţi datorez, cu condiţia să ne inviţi pe toţi la cină cu demnitate.

— Bravo, bravo, exclamă Gerard Duville. Eşti un gentleman, „domnule” Lezama. Cu acest gest, sunteţi un prieten din copilărie, şi vreau să vă prezint prietenilor mei.

Şi, ţinându-l pe Lezama de braţ, Gerard Duville îl duse spre locul în care, curioşi, ceilalţi aşteptau.

— Pentru voi, prieteni, el este un domn spaniol. Domnul Carlos Lezama, hidalgo spaniol, care ne invită la cină. Să vă prezint, *Monsieur* Lezama, baronul de Dreuil, cavalerul Issigny şi vicontele de Laon. Vedeţi, prieteni, i-am spus domnului că zarurile sunt ostile cu noi, şi se pare că, dânsul cu mărinimie din averea pe care o are, ne oferă o masă festivă. Ceilalţi cuceriţi de dărnicia, tuciuriului spaniol, aruncară cele mai reuşite zâmbete pentru „lord” Lezama. Haideţi, atunci, la hanul bunicului Perrin.

Şi, ţinând încă braţul lui Lezama, parcă să nu-l scape, Duville impetuos şi vesel precedat de prietenii săi, care aruncau întrebări curioase adresate căpitanului Meyer, referitor la acest spaniol bogat.

— Nu ştiu, domnilor, nu ştiu, spuse Meyer. Este un călător spaniol şi el aruncă banii ca şi cum aş arunca eu oase de pui. De fapt un domn original.

— Este de ajuns, spuse baronul de Dreuil. Un om care cunoaşte virtutea salvării, este cel mai bun dintre prietenii noştri.

Mergând spre Luvru, Duville explica lui Lezama cele mai recente scandaluri, iar în zece minute Lezama ştiu numărul de dueluri de la curte. Ea află că reputaţia frumuseţii unei doamne A, era proporţional calculată după numărul de decese care au motivat-o.

S-au oprit ca doi prieteni, pentru a face loc unei trăsuri bogat

[12] Escudos – o fostă monedă de argint a Spaniei, întreruptă în 1868.

împodobite, în care se afla o femeie, căruia Gerard Duville ia aruncat un salut profund, un epilog al inimii lui zdrobite.

În timp ce trăsura trecea prin fața lor, ea părea să privească pe Carlos Lezama cu o atenție deosebită, adresată unei persoane pe care nu o cunoştea. Lezama, cu pălăria în mână făcu o reverență aplecând capul cu grație, care întoarseră multe salutări admirative pentru această poziție.

— Doamna respectivă trebuie să fie cea de care mi-ați spus, spuse Carlos Lezama cu curiozitate.

— Ați observat deja! exclamă Duville. Sunteți vigilent, domnul meu. Suntem mai mulți, dar nu puțini îndrăgostiți de Jacqueline de Brest, una dintre frumusețile curții noastre şi una dintre cele mai periculoase creaturi feminine, pentru toți. Este o cetate impenetrabilă, spuse Duville, suspinând comic.

— Câte dueluri ai? întrebă Lezama râzând.

— Destule.

— Nu exagerezi?

— Asta e ceea ce crezi, pentru că nu cunoşti obiceiurile acestui binecuvântat Paris, domnule. Nu sunt primul care a luptat într-un duel. Jacqueline nu este o cochetă fără suflet. Ea este o femeie care încă nu a iubit pe nimeni. În ordine, suntem deja în fața hanului, şi datorită dvs., vom petrece o noapte plăcută.

— Îți datorez recunoştință, pentru că mă introduci în obiceiurile de la curtea Franței.

Au intrat în han, instalat în centrul unei grădini lângă Tuileries. Duville a ales o cameră oarecum retrasă în spatele clădirii mari. Camera, cu un tavan mic şi spațios, fu curând invadată de vocile şi comentariile cavalerilor, care schimbau conversații disparate.

Când prima pâine prăjită fusese deja consumată, Carlos Lezama, stând lângă Duville, ascultă cu atenție la sfârşitul mesei, vocea vicontelui de Laon, care argumenta cu domnul Issigny.

— Eu afirm pe cuvântul meu, că Jacqueline nu a acordat niciodată nici cel mai mic interes, iubirii vreunuia dintre cei care îi râvneau frumusețea!

— Bah, bah! zise domnul Issigny. Spune mai bine, cine îndrăzneşte să se apropie de ea, de când este în atenția lui Honoré de Ruypré.

— Nu există nici o îndoială că, deşi nu este reciproc, Ruypré demonstrează gelozia unui tigru, intervenii Duville. El vrea

imposibilul: ca Jacqueline să îl iubească necondiționat. Mă îndoiesc că reuşeşte, dar ceea ce este sigur este că nimeni nu va îndrăzni să se apropie de Jacqueline, cât Ruypré este aproape.

— Cine este, acest gentleman de care le este frică la mulți? întrebă Lezama.

— Este unul dintre cei mai renumiți „rafinați", explică Duville, şi din moment ce nu sunteți francez, voi clarifica ce înseamnă asta. Un „rafinat" este un om galant, care are multe dueluri la activ, câştigate. Pe scurt, un om care luptă cu oricine este împotriva intereselor sale.

— Ruypré sa întâlnit într-o zi cu un om la *Tierra Prado*[13], care este un loc preferat să se scufunde oțeluri în organism, începu să spună domnul Issigny „Eşti din Auvergne, Jean?" a întrebat Ruypré, deşi el ignora fața celui care îl provoca noaptea.

— Să nu mai vorbim, răspunse celălalt. Numele meu este Flassard şi sunt din Normandia. Coquelin de Perigord m-a provocat.

— Şi mai rău, răspunse Ruypré, ne-am confundat reciproc, dar, dacă tot suntem aici, trebuie să ne luptăm.

Şi la omorât cu calm.

— Poate sunteți dezgustat, să ne auziți obiceiurile sângeroase, cavalere spaniol? întrebă vicontele de Laon cu ironie.

— Temperamentul meu nu este de luptător, domnilor. Uciderea pentru plăcerea de ucidere, nu este distractivă şi l-aş pedepsi pe cel care o face dacă aş avea puterea să o fac.

— Aveți gesturi şi o siluetă de trubadur, domnule, zise vicontele.

— O rimă frumoasă nu mă deranjează, recunosc. Dezavantaje ale temperamentului meu visător. Deşi nu evit lupta cu o sticlă bună de vin, care te îmbată, dar nu te ucide.

Masa începu să fie acoperită cu sticle, şi cea mai mare veselie începu să domnească printre oaspeți. Hans Meyer a băut şi a mâncat dar rămase, tăcut.

— Poate că silueta ta de trubadur a atras privirea spre tine *monsieur* Lezama, zise Duville.

— A cui privire?

— A lui Jacqueline de Brest. Şi pentru un tânăr nou venit la Paris, ai un noroc bun, pentru că ea nu aruncă privirea, oricui. Ea

[13] Tierra Prado – pajiştea Prado.

petrece, de obicei, sezoane scurte în capitală; restul anului dispare misterios într-unul din castelele provinciale care spun unii că le are. Dar, fiți atent la mine, nu fiți infatuat şi încercați să nu mai ieşiți în evidență, că veți atrage atenția lui Honoré de Ruypré, şi nu este bine să disprețuiți sabia lui, cred…

Duville se opri când auzi argumentul violent care tocmai izbucnii între doi dintre prietenii de la mese.

— Acesta este fals! spuse domnul Issigny.

— Fals, ai spus? murmură baronul Dreuil şi fața lui devenii lividitatea palidă a cadavrului.

— Repet ceea ce am spus, baroane.

— Mă minți, atunci, ca un prost!

— Retrage-ți cuvinte, nu o să înghit cuvintele tale, strigă Issigny, şi ridicând o sticlă o aruncă în fruntea baronului, care, aplecându-se, evită lovitura, şi înlăturând rapid scaunul său, alergă la perete, să-şi ridice sabia.

Toți se ridică, cu excepția lui Carlos Lezama.

— Termină, nebunule!… exclamă Duville, în picioare în fața baronului. Sunteți doi prieteni care vor lupta pentru câteva cuvinte mai mult sau mai puțin adevărate?

— O sticlă aruncată în cap, e echivalentă cu un atac, spuse cu înverşunare Dreuil. Stai deoparte, zise Duville, şi tu, Issigny, vreau săbiile în teacă!

— Toți, spuse Duville calm şi se întoarse să se aşeze din nou lângă Lezama, mestecând pe gânduri, un pătrunjel.

— Ajungem la bătaie, domnilor, în camera de zi a unui han, doi dintre prietenii mei beți? întrebă căpitanul Meyer, şocat.

— Accept cuvintele tale, Căpitane, spuse Issigny, făcând gestul de încetare.

— Cred că micul nostru domn este înspăimântat, zâmbi Baronul Dreuil.

Imediat ce a auzit provocarea, Issigny a îndepărtat violent pe vicontele Laon, care voia să-l liniştească şi sa aruncat asupra duşmanului său.

Cei doi sau atacat cu furie, dar Dreuil avu timp să înfăşoare cu atenție un şervețel în jurul brațului stâng, folosind acest scut improvizat pentru a opri pumnii dați cu dexteritate, de cel până mai înainte prietenul său.

Issigny, care neglijase această precauție, a primit o rană în

mâna stângă. Vederea propriului sânge la enervat, şi cu două lovituri date în diagonală, respinse oţelul inamic, şi printr-o fandare îi împinse sabia în piept.

Baronul Dreuil, căzu, culcat la pământ, iar Issigny ridică sabia lui să dea lovitura de grație, înfigând-o în gâtul lui.

—¡Deteneos, locos!

Dar dintr-odată simții o presiune puternică în jurul încheieturii sale înarmate, şi de durere, scăpă oţelul. Carlos Lezama, cu o agilitate surprinzătoare care îl uimi pe Duville, sărise peste masă, iar mâna dreaptă se sprijinea pe brațul lui Issigny.

— Ține minte, domnule, spuse Lezama, că omul rănit este un om neînarmat, iar acesta este chiar prietenul tău.

Cu fața plină de furie, Issigny încercă să răspundă violent, dar Duville, conciliator, intervenii:

— Spaniolul are dreptate, Issigny. El nu ştie că regulamentul nostru autorizează să se termine ce sa început, dar un astfel de obicei va părea în ochii lui o atrocitate. Că în Spania nu au acest concept excesiv de rău, al cavaleriei franceze.

Issigny trase brațul şi, ridicând din umeri, începu să toarne vin pe mâna rănită, în timp ce Dreuil a fost scos din cameră. Vicontele de Laon la însoțit pe omul rănit, şi înfăşurându-şi mâna într-un şervețel înmuiat, Issigny a părăsit şi el camera.

— Este logic ca tu, un om bogat spaniol, să nu fii obişnuit cu aceste scene sângeroase, a spus Gerard Duville. Sunt sigur că nu

ați avut niciodată un duel sau nu ați ucis un bărbat, deşi brațul dvs. este foarte puternic. Dar, cum Laon a spus corect, arăți ca un trubadur, chiar dacă sari ca un dansator maghiar. Iartă-ne de lipsa de eleganță a tovarăşilor mei. Ar fi fost bine să nu vezi aşa ceva, o situație care nu era de dorit.

— Să luăm cina, Duville, şi să mă crezi, dacă îți spun că prefer să aud despre Jacqueline de Brest, să uit de masacre din motive inutile.

Când Lezama părăsii hanul, luând la revedere de la Duville, continuă să meargă în compania lui Hans Meyer, care înainta tăcut.

— Arăți trist şi îți pare rău, căpitane. Ați fost afectat atât de mult de baronul de Dreuil?

— Sunt nişte tineri uimitori, de a căror clasă nu-mi pasă, domnule Lezama. Sunt un soldat al norocului şi nimic asemănător scenelor pe care le-am văzut nu mă afectează. Dar mă deranjează că, în prima mea interpretare ca un „ghid" pentru tine, a avut loc un astfel de eveniment neplăcut.

— Nu-ți face griji, căpitane Meyer. Nu am pierdut noaptea degeaba. Îți sunt foarte recunoscător pentru că mi-ai făcut cunoştință cu Duville.

Şi, după ce şi-a luat la revedere de la Hans Meyer, Carlos Lezama a meditat asupra cuvintelor lui Duville, care îl făcuseră să aibă un interes brusc față de Jacqueline de Brest.

Printre altele, vorbitorul Duville spusese, referindu-se la frumusețea franceză:

… şi este foarte influentă, nu ştiu dacă datorită bogăției şi tinereții sale, sau pentru frumusețea şi farmecul conversației sale. Orice om care este chiar în poziții înalte, nu se împotriveşte discuțiilor despre cele mai spinoase probleme cu Jacqueline, şi a secretelor ei. Dacă Jacqueline nu ar fi fost bogată, ar fi putut, pur şi simplu, să vândă fragmente de confidențe pe care le primeşte, şi să ştie să tacă…

Şi Carlos Lezama credea că Jacqueline de Brest era o prietenie demnă de urmărit, având în vedere secretul care înconjura locul şi ziua ieşirii navei din port, care avea să transporte lingourile de aur.

CAPITOLUL IV
„Rafinatul”

Gerard Duville descinse în camera de la *Leul de Aur,* în timp ce Carlos Lezama dormea liniştit... dar care nu la împiedicat să se ridice brusc în pat ținând un pistol armat în mâna dreaptă, cu gesturi bruşte şi atât de bine măsurate, care provocară o anumită stupoare francezilor.

— Eşti în iad, *hidalgo!* Treci de la vis la realitate cu o viteză uimitoare. Sau nu ai o conştiință curată, sau eşti obişnuit cu unele pericolele, fapt care ai lăsat să se vadă. Dar nu mă interesează nici ce a fost şi nici ce va venii. Dar astăzi, la prânz, există o petrecere de vânătoare, iar noi vom gonii cerbul prin pădure. Este un spectacol la care vreau să participați, pentru a şterge impresia proastă a ceea ce sa întâmplat aseară.

Atunci când amândoi opriră caii lor, în fața parcului castelului Vincennes, un roi de femei se plimbau dintr-un loc în altul, pretinzând că se distrează în aşteptarea hăulitului vânătorilor chemându-se între ei, dar de fapt ştiau că erau admirate.

Dar cea mai admirată era, fără îndoială, Jacqueline de Brest. Ea purta un costum de amazoană, din jad verde, iar tenul său de un alb uniform, scotea în evidență întunecimea părului său negru.

Sprâncenele bine arcuite, scoteau în evidență înfățişarea ei mândră cu un aspect de duritate, care nu afecta în nici un fel, ci dimpotrivă, scotea la lumină întreaga armonizare a caracteristicilor corpului său de invidiat.

La început nu sa distins prin albastru său, mai degrabă prin expresia ochilor săi de o trufie disprețuitoare, dar când au văzut-o vorbind cu însuflețire, făcând ochii mari şi dilatați ca la pisică, albastru umplu privirea sumbră.

Gerard Duville, dorea ca prietenul său să nu înainteze pe drumul care îl apropia de Jacqueline de Brest, dar Lezama părea captivat de frumusețea franceză, şi el se oprii nemişcat, deşi mânecile Jerseului de mătase al Jacquelinei, periase cămaşa lui.

Ea fixă atentă ochii pe fața lui exotică, şi al aspectului lui Lezama, şi pornind lăsă să cadă una dintre mănuşile sale.

Lezama avu tendința, să se aplece atunci când un tânăr cu

părul blond şi lung, care era în spatele lui la împins în mod grosolan, şi ridică mănuşa, sărutând-o, şi oferind-o lui Jacqueline de Brest.

Acest lucru, al intrusului galant, la făcut pe Lezama să-l privească cu un zâmbet disprețuitor, atrase atenția lui Duville care cu un gest, arătând spre prietenul său spaniol, zise cu voce tare:

— *Monsieur*, însoțesc pe acest domn străin, dar, dacă nu vrei ca să suferi, cere cel puțin scuze, Domnului…

— Lezama, doamnă, Carlos Lezama mă cheamă. Iartă ceea ce ați văzut ca lipsă de curtoazie, iar asta pentru o mănuşă căzută pe jos.

— Ce, mă cunoşti, domnule, ca să vorbeşti direct cu mine?

Şi Jacqueline de Brest se grăbi, plecând de lângă cei doi bărbați.

Este, fără îndoială, frumoasă şi semeață, murmură Lezama, şi întrerupse meditația simțind o bătaie uşoară pe umăr.

Se întoarse şi îl văzu pe Gerard Duville, care, cu o expresie confuză, îşi ridică sprâncenele şi umerii într-un gest de regret.

— Sa întâmplat deja, ce trebuia să nu se întâmple, domnule Lezama. Ai fost ofensat şi trebuie să răzbuni afrontul.

— Răzbunare? A cui?

— Honoré de Ruypré te-a împins în mod grosolan în fața mai multor persoane, şi dacă nu doriți să se îndoiască de curajul şi vitejia voastră, trebuie să vă luptați.

— Într-un spațiu aşa de mic ca aici, nu este nimic extraordinar prin faptul că m-a împins.

— Practic cât mai mult posibil preceptul divin de uitare a insultelor. Nu a vrut să se angajeze într-o ceartă fatală, dar am datoria mea să vă avertizez că cu bună ştiința Ruypré, va împins, nu involuntar. Va împins pentru că a vrut, şi chiar dacă nu ar fi vrut, ofensa se ia în considerare, deoarece, luând mănuşa lui Jacqueline, a uzurpat un drept care ți-a aparținut. Mănuşa era la picioarele tale şi de aceea numai tu ai dreptul să o ridici, şi să o întorci. De asemenea, reveniți şi veți vedea la sfârşitul plimbării pe Ruypré, care vă arată cu degetul şi îşi bate joc de dumneavoastră.

Lezama îl observă pe Ruypré înconjurat de mai mulți curteni, la care le explică, râzând şi arătând spre el cu mâna, şi care râd cu mare poftă.

— Ei bine, Duville, Ruypré pare dispus să fie omorât, şi ar fi un act de justiție pentru mulți nevinovați pe care ia ucis. Dar nu sunt

un spadasin criminal ca el, şi sper că spre binele lui, el îşi va cere scuze.

— Oh, oh, domnule Lezama! Când îi auziți vorbind, mă minunez de uşurința cu care afirmi că nu îl vei omorî. Ceea ce afirm, este că Ruypré nu a prezentat niciodată scuze nimănui.

— Atunci va fi un început prost pentru el. Ceva similar cu cel al unei cunoştințe a mea, care a fost spânzurat luni. Ruypré îmi datorează o satisfacție, iar el mi-o dă verbal sau cu sângele lui.

— Sunt încântat de îndrăzneala voastră, dar nu ignorați faptul că Ruypré este una dintre cele mai bune săbii din Franța. Vă voi servi ca secund.

Marchizul Duville, împreună cu Lezama se apropiară de Honoré de Ruypré, care, cu pălăria în mână, îşi aplecă statura lui înaltă, cu politețe exagerată, întrebând cu voce indiferentă:

— Vrei să vorbeşti cu mine, domnule?

— Am o idee că pendența este delicatețea ta preferată. Şi uneori este şi a mea. Nu solicit scuze pentru că s-ar putea să nu le dai, ceea ce mă va dezamăgi.

Mânia ridică sângele în fața lui Ruypré, care, îndreptându-se cu aroganță, îşi aşează pumnul pe şold.

— Alege armele, d-le spaniol.

— Alege dumneata, îți dau acest avantaj.

Zâmbetul rece al lui Lezama îl irita pe Ruypré şi îl amuza pe Duville, uimit de impertinența senină a „spaniolului”.

— Nu accept avantaje, pentru că numele meu este Ruypré. Dumneavoastră, ca străin, sunteți obligați să alegeți armele.

— Perfect, domnule Ruypré. Sabia cu două tăişuri este o armă bună, dar rănile ei desfigurează, şi tu pari că ai mare apreciere pentru fața ta frumoasă. Sabia fără margini şi vârful ascuțit pe roata de piatră face doar o gaură mică, şi este mai mult decât suficientă. Am ales, aşadar, sabia şi pumnalul.

— Acceptat, spuse Ruypré. La ora nouă, mâine dimineață, la Prado.

Honoré de Ruypré plecă cu paşi rapizi. Gerard Duville se uită la zâmbetul lui Lezama.

— Pentru credința strămoşilor mei! Ai câştigat primul duel, dragă prietene. Păcat că era doar duelul verbal! Dacă vă propuneți acest lucru, veți scăpa de o statuie. Trebuie să vă avertizez că Ruypré foloseşte şicanele, despre onoare. Când încrucişați

oțelurile, țineți minte una dintre fentele lui, care au costat viața căpitanului Leclerc, faimosul maestru de arme. Ruypré, după puțin timp de la începerea luptei, sa plâns, spunând că vârful sabiei sale tocmai sa sfărâmat. Leclerc a ridicat apoi sabia lui deasupra capului, prevenind o lovitură nepermisă, care era normală într-un astfel de accident, dar sabia lui Ruypré era întreagă, a atacat brusc, prinzând adversarul fără gardă, şi a înfipt sabia în pieptul lui Leclerc.

— Şi acest trădător blond, a scăpat nevătămat? Am întâlnit, zise Lezama, piraţi criminali la modul serios, şi care au fost miei în comparaţie cu acest fanfaron criminal.

Un zgomot de trâmbiţe şi coarne de vânătoare, anunţară că vânătoarea de cerbi era pe cale să înceapă.

Un număr mare de doamne, şi călăreţi bogat îmbrăcaţi, care călăreau cai solizi, se mişcau în toate direcţiile în marea curte a castelului.

Lătratul câinilor şi tropotul copitelor, formând, împreună cu coarnele de vânătoare, un zgomot care ricoşa din toate părţile în incinta anterioară, silenţioasă.

Carlos Lezama şi-a îndreptat pasul spre Gerard Duville. Fără să ştie cum, el sa găsit în apropiere de Jacqueline de Brest, călare pe un cal andaluz cu şa pentru femei. Pe acest cal, care ar fi ocupat toată atenţia unui călăreţ obişnuit, părea confortabilă ca şi când ar fi stat într-un fotoliu.

Gerard Duville, sub pretextul ajustării zăbalei în gura calului andaluz, se apropia de Jacqueline.

— Mâine doi oameni vor lupta pentru tine, doamnă, a spus el cu voce joasă. Unul dintre ei este prietenul meu spaniol, cel pe care, l-ai sedus cu ochii tăi, a fost împins să nu poată ridica mănuşa.

— Nu-mi amintesc, cum se numeşte. Repetă-mi numele.

— Carlos Lezama, menţionez că este un domn… care nu merită să moară din cauza ta.

— Eşti insolent, dar eşti prietenul meu pentru că m-ai apărat mereu de bârfe. Ce vină am eu, că Ruypré, fără cererea mea, devine umbra mea? Da, e păcat că domnul Lezama… Vom rămâne în urmă, Duville. Ne vedem mai târziu.

Călăreţii au părăsit curtea la galop. Un cerb tocmai apăruse şi dispăruse în pădure. Lezama a observat abilitatea, şi entuziasmul cu care Jacqueline a făcut ca căluţul andaluz să treacă prin toate

obstacolele care au apărut în cale.

El a văzut cum Ruypré, în galop impetuos, a urmat aceeaşi cale pe care o urmase şi Jacqueline. Dintr-o dată, amazoana, sa depărtat de grupul de vânători, îndreptându-se pe lungul unui traseu spre unghiul mall-ului, prin care încă galopau restul vânătorilor.

— Ce faci, doamnă? exclamă Ruypré. Nu auzi că de acolo se aude lătratul?

— Du-te acolo, spuse ea ferm. Cine te împiedică?

Ruypré nu a răspuns şi a urmat-o. Lezama a procedat la fel şi, după o clipă, Jacqueline a tras frâiele, ţinându-şi calul în pas. Ruypré pe dreapta ei şi Lezama pe stânga ei, îl imita.

— Tu călăreşti un măgar magnific, domnule Lezama, spuse Ruypré.

— L-am cumpărat-o în Bordeaux. El avea o zgârietură pe care a primit-o în Montcorty.

— Ai luptat în Montcorty? întrebă Jacqueline, surprinsă.

— Nu, doamnă. Sunt spaniol, şi nu am luptat niciodată.

— Deci, n-ai auzit niciodată muzica unui archebuze? întrebă insistent Ruypré.

— Prefer muzica brizei, şoptind printre frunzele pădurii.

Ruypré îşi atinse mustaţa, zâmbind derizoriu.

— Nimic nu prezintă mai bine un domn decât o rană frumoasă, a spus el. Nu sunteţi de părerea mea, Jacqueline?

— Dacă este o rană glorioasă, câştigată pe un câmp de luptă, da. Dar primită într-un duel, mi se pare cea mai proastă rană.

— A vorbit domnul Lezama în special cu dumneavoastră, doamnă?

— Nu, răspunse ea iritată.

Lezama şi-a îndreptat calul spre Ruypré, şi trecând în faţa lui, la forţat să se oprească.

— Am putea intra după unul dintre acele garduri înalte, domnule Ruypré, spuse el încet, şi care era destul de departe. Şi vă voi arăta, fiindcă este urgent să vă vedeţi dacă vă ocupaţi de sabie cu artă sau folosiţi doar limba.

— Înainte lui Duville, secundul tău, am promis să te omor la nouă, mâine. Nu mai devreme.

— Vorbiţi cu atenţie în ceea ce spuneţi doamnei, pentru că eu nu sunt „rafinat”, şi vă fac să nu vă puteţi nici atinge de obraji.

— Este o amenințare, nepotrivită pentru un domn, cele ce ați spus!

— Spune-mi tu o altă ruşine „mai mare”, pentru că s-ar putea să îți confund obrajii cu pielea unui „tambur”. Vezi tu cum le potrivesc, parcă sunt un poet?

Lezama sa întors indolent, întâlnindu-se cu Jacqueline, care şi-a oprit calul. Ruypré se apropie în tăcere.

— Ascultă, Ruypré: căpriorul este înconjurat, judecând după sunetul coarnelor de vânătoare. Nu rataţi spectacolul.

— Dă-ți semnalul de galop, Jacqueline.

— Sunt obosită, şi stau aici. Dl. Lezama îmi va ține companie. Dăi drumul, Ruypré.

— Dar…

— Să-ți mai spun de două ori?

Ruypré a rămas blocat, şi o roşeață se ridică pe fața lui, contemplând zâmbetul batjocoritor al „spaniolului”.

— Doamna doreşte un dialog special, a spus „rafinatul” cu o furie amară.

— Aparent, este necesar să vă vorbesc în mod clar, Ruypré, spuse ea. Lasă-ne, pentru că prezența ta mă deranjează. Înțelegi acum?

— Perfect, doamnă, răspunse el, reținându-şi mânia. Şi adăugă cu o voce joasă: În ceea ce priveşte pe acest trubadur, nu vă veți distra prea mult. La revedere, domnule Lezama, ne vedem curând. Vorbea cu ultimele accente la ultimele două cuvinte, şi brusc porni la galop.

Jacqueline de Brest îşi conducea calul, în tăcere şi, ridicându-şi capul din când în când să se uite la Lezama ca, şi cum ar fi vrut să vorbească cu el, dar parcă îi era greu să găsească fraza potrivită pentru a începe dialogul pe care-l dorea.

Carlos Lezama a înțeles că trebuie să intre în conversație.

— Sunt mândru, doamnă, de onoarea cu care mă distingeți, permițându-mi să vă însoțesc.

— Domnule Lezama, ştii… ştii cum să foloseşti sabia?

— Ceva, doamnă – a răspuns el, surprins.

— Tu ai siguranță în mâna ta? Ai luat lecții de arme cu un profesor bun? În Paris, mulți cavaleri depăşesc, spadasinii care iau învățat.

— Ei sunt, atunci, în sălile de arme pentru un moment în care

ar putea învăța mai bine.

— Mai bine?

— Fără îndoială. Nu este mai bine să auzi vocea dulce a unei doamne, decât să te topeşti în sudoare într-o cameră de arme?

— Deci: tu te-ai bătut de multe ori?

— Nu, doamnă. Dar, ce rost au aceste întrebări?

— Nu trebuie să întrebați niciodată o femeie, de ce face acest lucru sau acel lucru. Cel puțin aşa este obiceiul în rândul gentlemenilor francezi bine educați.

— Mă voi adapta să învăț, spuse Lezama, zâmbind şi înclinându-se pe gâtul calului.

— Dacă nu ai te-ai bătut vreodată… cum îi vei învinge mâine?

— Mâine?

— Nu fi exasperant! Ştiu totul şi spune-mi: cum te vei lupta cu el mâine?

— O să fac ce pot, doamnă.

— Sunt mulțumită de răspunsul tău, pentru ca nu e vorba de un laş sau de un spadasin. Urăsc bărbații încrezuți, şi din nefericire, pentru începutul tău, te vei confrunta cu un om înspăimântător. Ruypré este cea mai bună sabie a curții. El este regele „rafinaților".

— Aşa îi spun ei.

— Şi tu nu eşti neliniştit?

— Mă bucur să mă implic în lucrurile cele mai grave chiar dacă duc spre moarte, dar aş vrea din mâinile tale un talisman de noroc. Ceva al tău.

Impulsiv, Jacqueline deschise gulerul costumului ei strâns, şi extrase din sânul ei o placă de aur, ataşată unui şnur subțire de catifea neagră.

— Luați asta să vă poarte noroc.

Îşi înfăşură şnurul în jurul gâtului şi-şi ascunse plăcuța de aur sub cămaşă.

— Un domn francez ar fi mulțumit mâinii, care ia dat talismanul acesta, domnule Lezama.

Piratul Negru a luat mâna, şi a vrut să o ducă la buze.

— Nu, nu. E prea repede, zise ea retrăgându-şi mâna.

— Gândeşte-te, *senora*, că dacă închinătorul tău gelos mă va ucide, nu voi mai vedea niciodată mâna, pe care tocmai am pierdut-o.

— Scoate-mi mănuşa, spuse ea, întinzându-şi mâna. Îl urăsc pentru că el este responsabil pentru tine... şi, apăsând buzele, îşi întoarse capul.

Lezama îi scoase mănuşa, şi crezu că simte o uşoară presiune asupra mâinii. A imprimat un sărut lung pe frumoasa piele albă.

— Vreau să ştiți, domnule Lezama, că nimeni, absolut nimeni, nu poate spune, fără să spună o minciună, că eu am răspuns vreodată la vreo iubire a cuiva. Nu vreau să mă credeți o cochetă fără suflet, aşa cum vă prefaceți. Nu-mi iau rămas bun de la tine... acum, domnule Lezama. Mă voi ruga pentru voi.

Şi, brusc, a dat bici calului, care porni într-un galop sălbatic. Lezama nu a urmat-o.

Scoase plăcuța pe care tocmai io dăduse Jacqueline, şi mângâie cu grijă urechea, de unde îşi pierduse cercelul.

Pe placă erau înregistrate doar două cuvinte:

„Pentru nimeni...”

* * *

Ceasul îndepărtat de la Luvru a lovit opt clopote, când Carlos Lezama încă mai dormea liniştit. El a visat într-un vis pe frumoasa Jacqueline mergând pe câmpul de luptă, şi găsindu-l uşor rănit. Aceste degete albe ar fi cel mai bun medicament pentru răni... Şi chiar şi în vis, el a zâmbit. Lezama cu umorul său veşnic bun, numindu-se un fals, deoarece călătoria sa la Paris nu se datora impulsurilor romantice, ci motivelor lacome.

Se trezi instantaneu, şi mâna dusă sub pernă ieşi goală. Gerard Duville tocmai, intrase şi părea să aibă o anumită tristețe, pe care încerca să o ascundă, încercă să zâmbească oprindu-se în fața lui Lezama.

— Vă aduc un pumnal, pentru că am crezut că nu ai arme în bagajele tale mici.

Lezama, ridicându-se, începu să se îmbrace. Pumnalul pe care la adus Duville ia atras atenția pentru că garda era o bucată bună de oțel, pentru protejarea pumnului, avea nenumărate găuri, cu scopul de a opri vârful de oțel inamic şi chiar, uneori, să blocheze armele periculoase.

— Cu un accesoriu aşa bun, cred că mă pot apăra pe mine însumi. Şi căpitanul Hans Meyer?

— Regretă. El m-a implorat să vă îmbrățişez, dar... şi Duville a ezitat în mod aparent.

— Spune fără teamă. Dar ce…

— Spune că el nu vrea să asiste, la o luptă unde un spaniol curajos şi temerar este ucis de Ruypré, a spus Duville smucit, evitând ochii.

— Mă simt onorat şi voi lua în considerare. Plecăm? a spus Lezama, prinzându-şi sabia de centura.

— Acum e timpul, recunoscu Duville şi punându-şi pălăria, coborî repede pe scări.

Cinci minute mai târziu au urcat într-o barcă, pentru a traversa Sena. Barcagiul, care cunoştea destinația spre care se duceau cei doi domni a explicat în detaliu modul în care o lună mai devreme, în acelaşi Prado unde mergeau, un nobil pe nume Honoré de Ruypré ia făcut onoarea de a închiria barca, împreună cu adversarul său, şi la întoarcere sa întors singur.

— Taci, şarlatane, a ordonat Duville.

La mal, au observat o altă barcă, iar pe bancă erau Ruypré şi vicontele de Laon, secundul său.

— Crede-mă, Lezama, spuse Duville, în timp ce aşteptau să ajungă cealaltă barcă. Dacă norocul este potrivit pentru tine, ucide-l pe Ruypré fără compasiune.

— Nu era intenția mea. Dar ieri după-amiază am acumulat o serie de rapoarte neplăcute împotriva acestui domn. Ucigând din plăcere, nu face nici un animal, ele ucid să mănânce. Multe mame au plâns nemângâiate pentru copiii lor, căzuți sub sabia acestui „rafinat” care foloseşte capacitatea sa de a face crime. Terminația acestor crime dezlănțuite de acest Honoré de Ruypré va fi o lucrare de drept, şi se va încheia azi, aici.

Cei patru au ieşit în întâmpinare, şi Honoré de Ruypré, îşi dădu jos jacheta lui, desfăcu şireturile cizmelor *stockings* – să dovedească, prin urmare, că un are intenția să folosească arme ascunse. Era o nebunie printre dueliştii experimentați şi neexperimentați.

La doi paşi, Carlos Lezama, după ce-şi scosese dubletul, şi-a aşezat pălăria pe pământ, în fața picioarelor. Şi-a ridicat sabia încă în interiorul tecii, şi cu un şoc de expert, a aruncat teaca prin aer, care a căzut la douăzeci de paşi distanță.

Honoré de Ruypré privea cu un interes brusc, la modul în care Lezama, înclinând vârful sabiei pe bocancul său, a îndoit oțelul.

— Eşti pregătit – întrebă Ruypré.

— Desigur, prietene. Ai prea multe crime pe conştiinţa ta, dar încă una azi, nu va mai fi, adaugă Lezama. Ai dezlegat şireturile cizmelor să te lauzi, iar eu am plasat pălăria în faţa picioarelor mele. Şi acum, dacă tu în creier trăieşti cu ideea că eşti un „rafinat", şi eşti de neînvins, permiţându-ţi să omori oameni după bunul tău plac, îţi spun să ştii că eu de la cincisprezece ani la cei douăzeci şi cinci câţi am înfruntat şi eliminat, mulţi la fel ca tine… Am, dat şi lecţii ca profesor de arme, fireşte. Acum… în gardă!

Honoré de Ruypré sa aşezat într-o poziţie defensivă, ţinând mânerul pumnalului lung pe gât în mâna stângă, cu lama în jos, acoperind pieptul, în timp ce mânuia sabia cu mâna dreaptă.

Cele patru oţeluri s-au ciocnit împreună, încercând cu abilitate să intre fiecare sub garda celuilalt.

Lezama a efectuat manevra pe care un profesor italian l-a învăţat: „Atenţie la adversar şi lăsaţi centrul" sa făcut că cedează rezistenţa, lamei inamicului, forţând o fandare pe stânga.

Lezama a lovit mânerul sabiei adversarului, făcând-o să sară din mâna lui, şi aplicând lama cuţitului lui pe un adversar, zdrobit fără apărarea pieptului, împiedicând complet orice încercare de a se apăra.

El a prins cu vârful sabiei lui garda sabiei adversarului, şi cu mâna stângă, cu mânerul pumnalului, la împins pe Ruypré violent, aproape să cadă.

— Nu eşti din categoria mea, Ruypré. Ia-ţi sabia din nou, pune-ţi cizmele, şi încearcă să-ţi aminteşti cele mai bune faze din repertoriul tău.

Honoré de Ruypré, palid ca un om mort, a legat şireturile cizmelor şi sa plecat să-şi ridice sabia. Pentru un timp Lezama, doar opri fandările cu extremă precauţie şi răceală, îndoind genunchii uşor sărind înapoi ori de câte ori, îi vedea faţa răutăcioasă prea aproape, cu ura disperată din ochii lui.

Până atunci, Ruypré se limita la prezentarea apărării închise a celor două arme crucificate. Dominat şi confuz de a fi dezarmat atât de curând de Lezama, care, fără aşi muta corpul, şi numai din întoarcere pe călcâie, oprea loviturile irosite de Ruypré. Într-o trecere rapidă a oţelurilor, printr-o mişcare din genunchi şi flexare impetuoasă, Ruypré a înlăturat sabia lui Lezama, şi l-ar fi străpuns fără greş, dacă o circumstanţă fortuită, ca un semn al destinului, nu ar fi intervenit, iar vârful sabiei lui Ruypré sa ciocnit

cu placa de aur, pe care Lezama o avea atârnată în jurul gâtului şi, alunecând pe suprafaţa lustruită a aurului, luă o direcţie oblică.

În loc de a penetra pieptul, sabia străpunse partea de piele, parcă urmând o linie paralelă cu coastele, în partea stângă din spate a lui Lezama.

Înainte ca Ruypré să se dezmeticească, Lezama lovii cu pumnalul cu un impuls sălbatic, lovind capul adversarului său atât de violent, încât şi-a pierdut echilibrul şi a căzut la pământ.

Ruypré sa prăbuşit în acelaşi timp cu el, iar martorii, având în vedere rapiditatea acţiunii simultane, au crezut că cei doi duelişti sunt morţi, amândoi.

Carlos Lezama, sări repede în picioare şi privi la Honoré de Ruypré, care, cu braţele încrucişate pe iarbă şi cu faţa spre cer, nu se mişca.

Secundul său, vicontele de Laon şi Gerard Duville ridicară bustul lui Ruypré.

Faţa îi era acoperită cu sânge şi ştergând cu o batistă, Duville a văzut pumnalul pe care Lezama la înfipt în ochiul drept al lui Ruypré direct în creier, provocând moartea sa instantanee.

— Ai un braţ de neînvins, domnule, spuse Duville, apropiindu-se de câştigător, cu admiraţie. Pentru gloria strămoşilor mei! Ce vor spune spadasinii din Paris, când vor afla că l-ai forţat pe regele „rafinaţilor" să moară cu cizmele în picioare? Dar şi tu eşti rănit! Partea ta stângă sângerează.

— Vârful sabiei a alunecat, şi ceea ce vezi este doar o zgârietură simplă.

Duville a pus un bandaj larg pe pielea sfâşiată şi, în acelaşi timp zise:

— Este păcat că lecţia nu a fost o lecţie pentru cel ucis. Ruypré nu merita o moarte atât de rapidă, deoarece îi plăcea să-şi facă victimele să sufere. Şi crede-mă dacă vă spun, domnule, că am îndoieli cu privire la templul tău romantic despre trubadur. Un om care se luptă ca tine, are mişcări ca de felină, şi care primeşte o tăietură pe corpul său, ca şi cum ar fi o picătură de ploaie, nu este un călător inactiv pentru o viaţă liniştită. Oricum, onorez prietenia ta, pentru că multe mame şi în linişte vor îndura mai uşor moartea copiilor lor, deoarece ei nu mai trăiesc datorită lăudărosului criminal, Honoré de Ruypré, a adăugat el zâmbind. Jacqueline va fi, de asemenea, recunoscătoare. Aţi eliminat umbra ameninţătoare

de pe urmele ei.

Vicontele la întâmpinat cu respect pe Lezama când a plecat în barcă însoțit de Gerard Duville. Şi, de asemenea, Laon „sa rugat” cu oratoriile sale funerare pentru cadavrul celui care fusese Honoré de Ruypré.

— A fost timpul să preluați, denumirea de „rafinat”. Trebuie să te abandonez pentru că o barcă se apropie, cu oameni înarmați, care, dacă nu greşesc, sunt sergenții de supraveghere. La revedere, Ruypré, sper că – rafinații – tăi să nu-şi amintească prea mult de diavolul întunecat care a reuşit să-ți răzbune toate victimele.

Sergenții de supraveghere au găsit doar locul de pe terenul unde zăcuse corpul celui care a fost „Rege al rafinaților”, şi care aruncase multe familii în durere şi doliu.

CAPITOLUL V

Numirea

În după-amiază, Lezama, însoțit de Duville, a constatat că într-un fel a moştenit prestigiul de care sa bucurat anterior Honoré de Ruypré.

Oamenii despre care nu ştia nimic, îl întâmpinau cu un aer umil şi familiar. Bărbați, vorbind, ascunzându-şi invidia lor sub manifestări extreme de curtoazie, iar femeile îl solicitau între fanii lor. Reputația duelistului a fost apoi, cea mai sigură cale de a deschide calea iubirii.

Dar Carlos Lezama era indiferent față de această nouă situație, şi a căutat în zadar ochii şi costumul albastru de amazoană, ale Jacquelinei de Brest. Sa întors la *Leul de Aur* fără să o vadă.

El era pe cale de a lua cina, însoțit de căpitanul Hans Meyer, când hangiul a venit să-i spună că o femeie în vârstă vrea să-l vadă în particular.

Lezama veni jos, unde era aşteptat de o femeie în vârstă, foarte bine îmbrăcată, dar o necunoscută, răspândind un miros plăcut. Ia înmânat un bilet, sigilat cu un fir de aur, şi un sigiliu lat de ceară verde, pe care, era un Cupidon, după care punând un deget pe gură ia spus, un cuvânt spaniol:

— Taci.

Lezama a deschis biletul, şi a găsit o singură linie scrisă cu amprentă ascuțită şi mare în limba spaniolă:

— O doamnă te aşteaptă în seara asta.

— Cine ți-a dat acest bilet? întrebă pe bătrână.

— O doamnă.

— Numele ei?

— Nu ştiu. Ea este spaniolă, din ceea ce mi-a spus.

— De unde mă cunoşti?

Bătrâna îşi ridică umerii cu un zâmbet fără dinți.

— Reputația şi calitatea voastră sunt cele care te-au făcut cunoscut. Spune-mi: vei venii?

— Unde trebuie să vin?

— La ora zece în această noapte sub porticul San German. Cineva va venii să vă caute, şi să vă conducă la ea. Dar fii discret

şi du-te în pace. Îți promiți?

— Promit întotdeauna şi respect ce promit, atunci când o doamnă mă cheamă.

Bătrâna sa plecat adânc şi a plecat.

Lezama sa întors în cameră, din nou şi a terminat cina în fața zgomotosului Hans Meyer, care mirosea cu nasul în aer.

— De când ați intrat, domnule Lezama, mi se pare că miroase ceva moale, ca violetele ude... Ah, îmi pare rău! Va fi foaia de pergament care apare prin dubletul tău. Permiteți-mi un sfat din vechea mea experiență. Ruypré sunt mai mulți frați, şi foarte ranchiunoşi. Poate că biletul care miroase atât de bine din mâinile unei femei nu este decât o invenție pentru al atrage într-o ambuscadă. Citiți Biblia: vedeți pasajul care se referă la Samson şi Dalila.

Şi timp de o jumătate de oră, întotdeauna tăcutul Hans Meyer sa dezlănțuit în maxime filosofice despre influența dăunătoare a femeilor din Paris, şi a femeilor din întreaga lume.

La ora zece, Carlos Lezama stătea în fața porticului San German, cu brațele încrucişate, dar cu ochiul atent la aceeaşi femeie în vârstă, care ia adus scrisoarea ia luat mâna fără să spună un cuvânt, şi a pornit înainte cu el.

Întotdeauna tăcută, ea la condus, după multe cotituri care au avut scopul de a dezorienta, intrând într-un gang îngust şi aparent nelocuit. Se opri în partea de jos, în fața unei uşi mici de ogivă, pe care o deschise cu o cheie pe care o scoase din geantă. Intră în prima, iar Lezama, a cărui ochi erau deja obişnuiți cu întunericul, o urmăreau...

— Nu vă temeți de nici o capcană, domnule, spuse bătrâna. Veți deschide aceste încuietori pentru a ieşi singur.

Bătrâna a început să urce pe o scară îngustă, cu paşi neuniformi, care au condus la o mică platformă, unde ea deschise o uşă. Lumina care venea din cameră la orbit pe Lezama pentru o clipă după care a intrat într-o cameră mult mai elegant amenajată decât ar fi sugerat aspectul exterior al casei.

Tapiserii cu flori, acopereau pereții şi în centru era o masă luminată de torțe cu fructe parfumate, bomboane şi borcane de sticlă umplute cu diferite vinuri. Două fotolii mari aşezate la capetele mesei păreau să aştepte două meseni.

Mai multe cazane răspândeau o aromă dură...

Bătrâna îşi scoase mantaua şi zâmbi, arătând gingiile goale.

— Îți place această cameră, domnule?

— Foarte frumoasă, dar dacă trebuie să rămân singur în ea, mi se pare neplăcută.

— În curând vă vor ține companie, dar mai întâi trebuie să îmi faceți o promisiune.

— Pentru tine? Şi despre ce, tu o femeie bătrână misterioasă?

— Îmi vei da cuvântul tău ca un domn, că nu vei încerca să afli identitatea doamnei care va veni aici.

— Condiția este extrem de riguroasă, având în vedere parfumurile pe care le-ați împrăştiat.

— Spune acum, sau va trebui să te conduc înapoi în stradă.

— Sunt multe măsuri de precauție, dar, în cele din urmă, aveți cuvântul meu.

— Aşteaptă, cu răbdare. Mănâncă, bea şi curând, doamna spaniolă va veni să te vadă.

Bătrâna a plecat şi Lezama se aşeză într-unul din fotolii. Nu a atins nici o delicatețe şi nu a gustat conținutul amforelor. Cea mai adâncă tăcere domnea în casă, şi au trecut cincisprezece minute, timp în care a avut doar imaginația sa, în primul rând, la Venus Afrodita în curs de coborâre de pe una dintre tapiserii pentru ai oferi un pahar de vin într-o coajă de stridii. Apoi a văzut-o pe Jacqueline de Brest, în rochia ei de amazoană, şi în cele din urmă, a zâmbit la ideea oribilă că el credea că de fapt bătrâna femeie era de fapt doamna spaniolă.

Dintr-o dată, fără cel mai mic zgomot, care să anunțe o vizită, o femeie mascată, intră repede. Era înaltă şi subțire, piciorul mic, în care avea papuci roz, mâna mică acoperită de o mănuşă brodată, lăsa să se ghicească vârsta străinei. Rochia ei era bogată şi simplă în acelaşi timp. Lezama, sculându-se, o întâmpină înclinându-se uşor. Ea făcut un pas spre el, spunând dulce în limba spaniolă:

— Dumnezeu să te apere, domnule. Sunteți aici binevenit.

— La picioarele dumneavoastră, doamnă. Dar nu cred că sunt atât de binevenit, când fața şi părul sunt acoperite în pânză, iar vocea voastră este camuflată.

Se duse să stea în fotoliul din fața lui Lezama, în care se reaşeză şi el după ce se aşeză, mascata. A vorbit în franceză, dar folosind un accent străin care pentru un moment era mai pronunțat, şi uneori dispărea cu totul.

— Domnule, vitejia voastră m-a făcut să uit rezervarea, obişnuită la sexul nostru, şi am vrut să mă conving dacă, pe lângă un domn galant, ştiţi să fiţi şi discret.

— Vrei să ai cruzimea, doamnă, să păstraţi acea mască care, ca un nor invidios, ascunde razele soarelui? Permiteţi-mi, vă rog, să puneţi capăt acelei crime de frumuseţe care se ascunde...

A respins cu putere mâna dreaptă a lui Lezama, care, sprijinindu-se de masă, se apropiase de faţa ei.

— Nu, domnule, nu. Amintiţi-vă promisiunea! Şi, într-un ton mai vesel, adăugă: Am riscat prea mult când m-am hotărât să vin. Dacă, din întâmplare, nu aşi fi tânără sau drăguţă... sau nu aş fi atractivă... poate că m-ai lăsa în pace.

— Arată-mi doar mâna, te rog...

Şi-a scos mănuşa parfumată, şi brodată şi a ţinut o mână albă ca de zăpadă.

— Ştiu această mână! exclamă Lezama. Există doar una atât de frumoasă în tot Parisul.

— Da? Ştii micul Paris. Şi cui îi aparţine această mână?

—Ved el pasaje que se refiere a Sansón y Dalila...

— Lui Jacqueline de Brest.

— Ah... Ştiu cine vrei să spui. Da, Jacqueline are mâini frumoase datorită cremelor de migdale ale parfumierului ei. Dar mă laud că mâinile mele sunt mai moi decât ale ei.

Lezama, care credea că recunoaşte vocea lui Jacqueline de Brest, începu să se îndoiască. Se uită la mâna frumoasă, căutând

urma de inel gros, pe care îl observase la Jacqueline; dar degetele pe care le văzuse, rotunde şi bine formate, nu aveau cel mai mic marcaj sau deformare.

— Jacqueline! Străina râse. Slavă Domnului, oglinda mea mi-a spus că sunt mai frumoasă decât ea.

— Pe cinstea mea declar că Jacqueline de Brest este… pentru moment… cea mai frumoasă dintre femeile pe care le-am văzut.

— Eşti, atunci, îndrăgostit de ea? întrebă ea repede.

— Poate, dar nu am mai văzut-o, nu mai ştiu nimic de ea.

— Îndepărtați masca şi arătați-mi dacă este adevărat, că există o femeie în lume mai frumoasă decât Jacqueline de Brest.

— Dacă spui că mâna mea e frumoasă, gândeşte-te că şi fața mea este la fel.

— Acum am certitudinea că aşa este, pentru că tocmai v-ați trădat uitând să vă ascundeți vocea. Am recunoscut-o.

— Este vocea lui Jacqueline? a spus ea râzând şi exagerând cu accentul ei spaniol.

— Nu mai are nici un rost, tu eşti Jacqueline.

— Potoliți-vă. Ascultă-mă. Eu sunt prietena ei şi m-a trimis la interviul cu tine pentru că vrea să afle mai multe lucruri. Credea că ar fi preferabil să-mi mărturiseşti. Tot Parisul cunoaşte stăpânirea voastră în manipularea sabiei, toți din Paris se întreabă cine eşti tu, şi ea îşi reproşează că ți-a dat un talisman.

— Ceea căreia îi datorez viața, este Jacqueline, iar ei îi provoacă remuşcare?

— Nu ştiam… nu ştia că ți-ai cruțat viața. Şi sunt sigur că nu veți simți nici o nemulțumire, dacă talismanul vostru a fost util pentru dvs. Probabil eşti superstițios?

— Sabia lui Ruypré sa ciocnit cu această placă de aur. Vedeți! Are zgârietura care trebuia să-mi treacă prin inimă. Inima mea îi aparține lui Jacqueline? Spuneți-i aşa… şi, în acelaşi timp, voi, care sunteți o prietenă a ei, explicați-mi ce înseamnă această inscripție: „Pentru nimeni”…

— Jacqueline îşi reproşează atitudinea de la vânătoare, ceea ce ți-a arătat prea clar că prezența ta a zdruncinat ciudat, o emoție dulce în ea, pe care ea a crezut-o insensibilă. Iar ea se teme să se lase înrobită de atracția sa în devenire față de tine. Nu ştie cine eşti. Ai putea fi un aventurier…

— Aveți bunătatea de a clarifica semnificația acestei inscripții?

A luat placa de pe mâinile lui Lezama şi a apăsat un buton ascuns, separându-se în două plăci, ceea ce până atunci părea a fi un singur corp. O altă placă similară se afla lângă prima şi au apărut următoarele cuvinte:

„… dacă nu este cu dragoste”.

— Înțelegi acum, domnule?... Jacqueline a ascultat un impuls pe care acum îl regretă... pentru că nu ştie cine eşti.

Carlos Lezama a luat din nou talismanul, şi sa ridicat în picioare.

— Tu eşti Jacqueline, doamnă. De ce să vă ascundeți acum? Să vorbim clar, vrei?

— Nu sunt Jacqueline, dar te rog să vorbeşti clar.

— Dacă aş fi sigur că eşti ea, ți-aş arăta cu imprudență ceva pe care nimeni nu ar trebui să-l ştie. Am venit la Paris cu o misiune de recunoaştere. Şi dacă eu o iubesc, nu am putut merge mai departe pretinzând ei că eu nu sunt ce se vede, că indiferent de profesia mea, Carlos Lezama nu putea păcăli o doamnă față de care simte ceva deosebit.

Femeia mascată îşi trase mâinile, una dintre ele dispărând în punga mare care atârna de centura de mătase.

— Ceea ce intrigă cel mai mult, pe Jacqueline, Dl. Lezama, este un detaliu curios pe care la văzut în tine ca o femeie obsedantă. Aveți o gaură în lobul urechii stângi... Nu este o rană. Este o gaură identică cu cea din urechile femei, care permite plasarea cerceilor. Tenul tău este tăiat ca cel al unui om care îşi expune frecvent fața la atacul de sare şi la soarele din marea liberă.

— Foarte obsedantă este Jacqueline... Şi spune-mi: de ce săpați în pânza de păianjen? Am observat, de asemenea, că este umplut nu cu monede, ci pentru că conține un tub de oțel. Mă înşel spunând că mâna ta delicată foloseşte, în mod necorespunzător, un pistol?

— Ați înțeles, domnule Lezama, şi femeia mascată îndreptă spre Piratul Negru un pistol mic. Vrei să-mi spui acum cine eşti şi de ce ai venit la Paris?

Piratul Negru a făcut doi paşi înapoi, şi sa aplecat indolent în fața uşii, trecând brațele peste piept.

— Puteți trage când doriți, frumoasă mascată. Nu am ascultat niciodată cererile de sex feminin, şi da, pe de altă parte, am tăcut mereu înainte de cererile imperative.

— Te îmbraci în negru, cercelul lipseşte din ureche, te descurci cu sabia ca un corsar şi... eşti Piratul Negru!

Carlos Lezama zâmbii profund surprins.

— În Paris, nimeni nu mă cunoaşte, frumoasă doamnă. Doar una dintre profesiile mele rele ar fi putut descoperi adevărata mea personalitate. Am venit la Paris, în căutare de aur, dar cred că voi aduce doar o plachetă mică, un talisman şi un sărut cucernic, nu pentru că am nevoie de viață, ci pentru că îmi amintesc de o doamnă nobilă a cărui dragoste ar fi recompensa de dor romantic veşnic, dacă nu era acea doamnă... nu existam nici eu, Piratul Negru. Spuneți aşa... şi trageți acum, sunteți încă în timp, pentru că mă voi retrage.

Femeia mascată a aruncat arma la pământ şi, odihnindu-şi capul pe cele două brațe încrucişate, a început să suspine în tăcere.

Piratul Negru a făcut un pas înainte... dar sa oprit cu un zâmbet amar.

— La revedere, Jacqueline de Brest. Ceea ce am ca un răufăcător mă împinge să-ți cer iertarea, dar ceea ce am ca şi cavaler mă învinge şi nu pot să jignesc pe cea care o credeam dragostea mea. Şi relaxează-te. Niciodată nu o să mă mai vezi, şi nimeni nu va şti că ai apărat viața mea, cu acele litere gravate cu foc, ca şi cuvintele din motto-ul dumneavoastră: „Pentru nimeni, dacă nu este cu dragoste". La revedere.

Carlos Lezama părăsi încăperea, în timp ce Jacqueline de Brest încă plângea fără zgomot, cu durere intimă jenantă...

* * *

Căpitanul *reiterilor* Hans Meyer a fost surprins de îmbrățişarea lui Carlos Lezama.

— Pleci de la Paris? Începusem să-ți dau afecțiunea, domnule Lezama. Mai rămâneți câteva zile. În curând voi executa munca mea şi atunci când încărcătura de lingouri a regelui se află la bordul navei care pleacă spre Indiile de Vest, atunci îți pot dedica ție tot timpul.

Piratul negru îşi luă pălăria din cap şi, odihnindu-şi pumnii pe şolduri, privi cu ochii strălucitori de umor la căpitanul Meyer.

— Cum zici, căpitane?

— Arăți surprins. Ți-am spus că eu şi cei cincizeci de *reiters* escortam transportul de aur, care urmează să fie depus pe goeleta

Jeanne-Marie, lingouri de aur pentru a ajunge în Indiile de Vest pe 15 luna următoare. Şi apoi fiind asigurați că acestea sunt la bord, nimic nu mă mai opreşte.

Piratul negru şi-a aruncat capul înapoi, iar râsul său răsună pentru momente lungi.

Hans Meyer îl privi uimit.

— Scuzați-mă, căpitane, spuse Piratul Negru, recuperându-şi seriozitatea. Este ceva ce nu poți înțelege ce mi-a provocat atâta hilaritate.

— Nu înțeleg…

— Şi aşa vreau, să nu mă înțelegi şi să ai o amintire plăcută despre spaniolul Carlos Lezama.

* * *

Câteva clipe mai târziu, noaptea pe drumul care duce spre coastă galopa la viteză maximă, un călăreț al cărui mantie neagră flutura în spate prinsă de umeri, ca două aripi de liliac.

Din când în când, el râdea cu voce tare…

Un țăran, aflat pe drum aproape, auzind şi văzând, el însuşi trecu superstițios, gândindu-se că diavolul a râs cu acel amestec de dispreț şi amărăciune…

Sfârşitul
părții I